

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/163/2018
Identifikačné číslo spisu:	3712210840
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Gandžala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:3712210840.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ K. trvalým pobytom v H., 2/ K..., trvalým pobytom v N., 3/ E., trvalým pobytom v H. 4/ O.. trvalým pobytom v H., 5/ N. trvalým pobytom v H., 6/ O., trvalým pobytom v D., zastúpených spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Pavel Loduha, s.r.o., so sídlom v Považskej Bystrici, Slovenských partizánov 1131/51, X., proti žalovanému S.V. trvalým pobytom v H. zastúpenému JUDr. Alojzom Žitníkom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v Považskej Bystrici, Moyzesova 816/100, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde v Považskej Bystrici pod sp. zn. 6C/102/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 12. júla 2017 sp. zn. 5Co/64/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcom 1/ až 6/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd v Považskej Bystrici (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 31. mája 2016 č.k. 6C/102/2012 - 242 určil, že žalobkyňa 1/ je podielovou spoluvlastníčkou J. - orná pôda o výmere XXX mX, k.ú. H. v podiele XXX/XXX-ín, žalobkyňa 2/ je podielovou spoluvlastníčkou parcely J. - orná pôda o výmere XXX K.X., k.ú. H. v podiele X/X-ín a žalobca 3/ je podielovým spoluvlastníkom parcely J. - orná pôda o výmere XXX mX, k.ú. H. v podiele 1/2-ice a druhá polovica uvedenej parcely patrí do dedičstva po nebohom O. J., ktorý zomrel dňa XX. XX. XXXX v Handlovej (prvý výrok) a konštatoval, že uvedené parcely sú zakreslené na geometrickom pláne Ing. Františka Skuška zo dňa 30. januára 2013 č. 6C 102/2012 (druhý výrok). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ až 6/ náhradu trov konania (včítane trov právneho zastúpenia) vo výške 3.817,90 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám ich právneho zástupcu (tretí výrok).

1. 2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania mal z výpisu z Q., k.ú. H.E. preukázané, že podielovými spoluvlastníkmi parcely J. - orná pôda sú J. v podiele 7/432-ín a žalobkyňa 1/ v podiele 425/432-tín. Podľa výpisu z Q. XXX je podielovou spoluvlastníčkou J. - orná pôda, k.ú. H. žalobkyňa 2/ v podiele 2/6-iny a podľa výpisu z Q., k.ú. H. sú podielovými spoluvlastníkmi parc. č. J. - orná pôda žalobca 3/ (E.) v podiele 1-ica a O. v podiele 1-ica. O.k zomrel dňa XX. januára XXXX v H.j a dedičstvo po ňom sa prejednáva na Okresnom súde v

Prievidzi a ako dedičia po ňom do úvahy prichádzajú žalobcovia 4/ až 6/. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že v konaní sa preukázalo, že parcela, ktorú si dal zakresliť žalovaný ako jeho vlastníctvo bola vytvorená okrem iného aj z pôvodných N., pričom tieto parcely nikdy nevlastnila rodina žalovaného a preto osvedčenie, ktoré vydala notárka JUDr. Rosinová, nebolo vydané v súlade so skutočnosťou. Pokiaľ sa žalovaný a jeho právny zástupca domáhali, aby súd pri zakreslení vychádzal zo snímky topografickej mapy, je zrejmé, že táto snímka bola vytvorená na základe zistenia kultúr, ktoré sa v jednotlivých miestach nachádzali, ale nezaoberala sa vlastníctvom. Bola vyhotovená v roku 1958, keď nehnuteľnosti boli obhospodarované družstvom a záhumienky neboli obhospodarované vlastníckymi pozemkov. Nie sú z nej zrejmé hranice PKN parciel a vlastnícke vzťahy k nim. Následne súd prvej inštancie poukazuje na článok 20 Ústavy Slovenskej republiky a na zákonné znenia ustanovení § 123 a § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka konštatoval, že žalovaný získal parcely, ktoré sú predmetom sporu „na základe nepravdivých údajov, ktoré predložil notárke a na základe nesprávne vyhotoveného geometrického plánu Ing. Jantoša“ a preto „musel urobiť nápravu tak, že parcely, ktorých podielovými spoluvlastníkmi sú žalobcovia, dal zakresliť znalci Ing. Skušekovi do geometrického plánu a potom určil, že tieto parcely patria v podiele uvedenom na liste vlastníctva žalobcom 1/, 2/, 3/ a novovzniknutá parcela XXX/X aj do dedičstva po nebohom O. 1. 3. Na rozhodnutie o trovách konania aplikoval súd prvej inštancie v tej dobe platné a účinné ustanovenie § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a žalobcom, ktorí boli v spore úspešní priznal vo vzťahu k žalovanému náhradu trov konania, ktorých súčasťou bola i náhrada trov právneho zastúpenia za presne špecifikované úkony právnej služby.

2. 1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 12. júla 2017 sp. zn. 5Co/64/2017 na základe odvolania žalovaného rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, s tým, že precizoval, že druhý výrok rozsudku prvoinštančného súdu má správne znieť, že neoddeliteľnou súčasťou tohto rozsudku je geometrický plán, vypracovaný Ing. Františkom Skušekom, úradne overený dňa 31. januára 2013 pod č. 25/2013 (prvý výrok). Zároveň rozhodol, že žalobcovia 1/ až 6/ majú voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (druhý výrok).

2. 2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a preto ho podľa ustanovenia § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) potvrdil, pričom s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP sa stotožnil i s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie.

2. 3. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie doplnil argumentáciu, týkajúcu sa odvolacej námietky žalovaného ohľadom existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Po uvedení všeobecnej úvahy o tomto procesnoprávnom inštitúte konštatoval, že dospel k záveru, že „všetci žalobcovia majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože z vykonaného dokazovania bolo zistené, že v katastri nehnuteľností je ako vlastník časti nehnuteľností, ktoré vlastnícky patria žalobcom, prípadne ich právnym predchodcom zapísaný práve žalovaný.“

2. 4. Následne odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie poukázal i na ďalšie aspekty a v tejto súvislosti konštatoval:

„Tak ako správne uviedol súd prvej inštancie, žalobcovia 1/ až 6/ odvodzovali svoju určovaciu žalobu od svojich zápisov na listoch vlastníctva, pričom žalobkyňa 1/ odvodzovala svoj spoluvlastnícky podiel od Q. k.ú. H. parcela č. XXX, žalobkyňa 2/ svoj podiel od Q. v podiele 2/6-iny a žalobca 3/ v 1-ici od zápisu Q. parcela XXX a druhá polka nehnuteľnosti patrí do dedičstva po neb. O. Rovnako je nesporné, že žalovaný odvodzuje svoje vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti od svojich právnych predchodcov, ktorí boli spoluvlastníkmi pozemnoknižných parciel 125 a 126.

Z vykonaného dokazovania je ďalej nepochybné, že žalovaný za účelom vydania osvedčenia o vydržaní si dal vypracovať geometrický plán, predmetom ktorého bolo zameranie parcely č. XXX/X s tým, že táto parcela registra C mala byť vytvorená z pôvodných pozemnoknižných parciel č. XXX a XXX, o ktorých odvodzuje svoje vlastnícke právo práve žalovaný. Faktom je, že pri zameraní tejto parcely došlo k pochybeniu zo strany geometra Ing. Štefana Jantoša, ktorý síce parcelu XXX/X zameral, avšak následne vyhotoveným znaleckým dokazovaním vrátane výsluchu jednotlivých svedkov bolo preukázané, že parcela č. XXX/X nebola zameraná na pôvodných pozemnoknižných parceliach č. XXX a XXX, ale sčasti zasahuje aj do parciel, ktoré pôvodne pozemnoknižne predstavovali parcely č. XXX, XXX a XXX, ktoré však vlastnícky patria práve žalobcom 1/ až 6/ prípadne ich právnym predchodcom. V prejednávanej veci je nesporné a nepochybné, že žiaden zo žalobcov nespochybňuje právne

nástupníctvo žalovaného vo vzťahu k pozemnoknižným parceliam XXX a XXX, ani k právnym úkonom, na základe ktorých odvodzuje výlučné vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti, avšak počas celého konania práve žalobcovia v prejednávanej veci namietali, že nová parcela, ktorú si dal žalovaný zamerať nie je zameraná správne a nezodpovedá právam jeho pozemnoknižných predchodcov, avšak zaberá aj časti pozemnoknižných parciel, ktoré vlastnícky patria práve žalobcom a ich právnym predchodcom.

Súd prvej inštancie v tomto smere vykonal rozsiahle dokazovanie. Vykonal niekoľkokrát obhliadku na mieste samom, zároveň zabezpečil aj účasť znalca, ktorý v prejednávanej veci vykonával zameranie, pričom z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že vo vzťahu k žalobkyni 1/, túto parcelu, ktorá je predmetom sporu užívala titulom dedenia po svojich právnych predchodcov a to až do roku 2011, kedy jej žalovaný zabránil užívať časť od cesty a tvrdil, že táto časť parcely patrí jemu. Pričom z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v roku 1957 bolo v obci založené družstvo a vtedy boli rozorané medze a ako sa jednotlivé parcely užívali a resp., aké boli ich hranice už v súčasnosti nikto nevie, preto lebo následne záhumienky jednotlivým ľuďom sa neprideľovali podľa vlastníckych vzťahov, ale podľa toho, kto z členov družstva si akú záhumienku dokázal vybaviť. Z toho teda vyplýva, že následne reálne užívací stav nekopíroval vzťahy vlastnícke.“

2. 5. Odvolací súd sa v ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia vysporiadal i s relevanciou geometrického plánu, na ktorý poukazoval žalovaný v odvolaní. V tejto súvislosti uviedol:

„Vo vzťahu ku geometrickému plánu, na ktorý sa v prejednávanej veci odvolával žalovaný, ktorý bol podkladom pre zápis jeho vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti, samotný geodet pripustil, že v čase, keď vyhotovoval geometrický plán neexistovalo žiadne oplotenie, pričom v tom čase boli nehnuteľnosti v užívaní družstva (na základe tohto potom neobstojí obrana zo strany žalovaného, že odjakživa sporné nehnuteľnosti užíval on a jeho právni predchodcovia). Ďalej samotný geodet, ktorý vypracoval geometrický plán, ktorý bol podkladom pre zápis do katastra nehnuteľností, uznal, že jeho povinnosťou bolo predvolať vlastníkov susedných parciel, avšak neurobil tak preto, lebo žalovaný priviedol pán N., ktorý povedal, že hranice parciel pozná (pána P. už v čase rozhodovania pred súdom prvej inštancie vypočutý byť nemohol, nakoľko zomrel).

Následne samotný svedok (geodet) pripustil, že pokiaľ vykonáva zamerávanie v súčasnosti, volá všetkých susedov, ale v roku 1997 nemali geodeti skúsenosti, preto sa obmedzil na použitie snímky z pôvodne pozemnoknižnej mapy a svedectva pána P. Žiaden z predvolaných svedkov nepotvrdil, že by sporné nehnuteľnosti užíval žalovaný, prípadne jeho právni predchodcovia, pričom samotný žalovaný pri výsluchu na mieste samom, dňa 30.10.2012 potvrdil, že plot, ktorý robil na základe zamerania v roku 1997 posunul asi o 6 metrov, potom ako žalobcovia namietali, kde plot stavajú a uviedol, že plot údajne vybudoval na mieste, kde plot nechcel, pretože s tým nesúhlasili ľudia z obce.“

2. 6. Ďalej odvolací súd poukázal na zmenu pôvodnej zákonnej úpravy inštitútu „osvedčenia notára“ (zák. č. 293/92 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam) a v tejto súvislosti priamo vo vzťahu k prejednávanej veci uviedol, že „na to, aby bolo možné konštatovať, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti na základe osvedčenia vyhlásenia o vydržaní dobromyseľne je nutné skúmať okolnosti vydržania.“ Následne poukázal na to, že vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, ktoré vzniká splnením zákonom požadovaných predpokladov (existencia spôsobilého predmetu vydržania, oprávnenosť držby, dobrá viera, resp. dobromyseľnosť, ktorá musí byť daná počas celej zákonom stanovenej doby, do ktorej sa započítava aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca). Vychádzajúc zo skutkových okolností prejednávanej veci dospel odvolací súd „k právnemu záveru, že omyl žalovaného pri vstupe do držby spornej nehnuteľnosti nemožno považovať za omyl ospravedlniteľný, ku ktorému došlo napriek tomu, že by postupoval s obvyklou mierou opatrnosti so zreteľom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, ktoré bolo možno požadovať. Pri vstupe do držby spornej nehnuteľnosti v žiadnom prípade nebol žalovaný dobromyseľný. Pri vyhotovovaní geometrického plánu z roku 1997 je nesporné, že v tom čase neboli nehnuteľnosti oplotené, pričom samotný geodet, ktorý vypracovával geometrický plán v prospech žalovaného pripustil, že nevykonával všetko náležité šetrenie na to, aby mohol stanoviť presne hranice, v rámci ktorých zameriava sporné nehnuteľnosti. Žiaden z vypočutých svedkov nepotvrdil tvrdenie žalovaného o jeho dobromyseľnej držbe trvajúcej dlhšie ako 40 rokov, do ktorej mal vstúpiť titulom dedenia, prípadne darovania po svojich právnych predchodcoch. Je zrejmé, že parcelu, ktorú si dal v roku 1997 zamerať, bola zameraná aj na parceliach, ktoré vlastnícky patrili žalobcom, prípadne ich právnym predchodcom.“ Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal i na to, že „o nedostatku

dobromyseľnosti na strane žalovaného svedčí aj tá skutočnosť, že v konečnom dôsledku ani plot, ktorým si následne spornú nehnuteľnosť oplotil, nespravil v hraniciach ako bola zameraná geometrom Ing. Jantošom, avšak tento si posunul do hranice svojho pozemku v rozsahu zhruba 6 metrov, ako potvrdil sám žalovaný pri výsluchu pri obhliadke, ako aj pred súdom prvej inštancie. Už z tejto skutočnosti plynie nedostatok dobromyseľnosti na strane žalovaného. Okrem toho je nepochybné, že minimálne do roku 2011 žalobkyne 1/ a 2/ sporné nehnuteľnosti aj užívali až do doby, kým im nezačal žalovaný brániť v užívaní nehnuteľností, ktoré si dal zamerať v roku 1997.“

2. 7. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd odôvodnil aplikáciou ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP.

3. 1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. 2. Prípustnosť dovolania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 420 písm. b/ CSP, argumentujúc tým, že „ten, kto v konaní vystupoval ako sporová strana, nemal v čase súdneho konania procesnú subjektivitu byť procesnou stranou sporu“, pričom v tejto súvislosti uviedol, že žalobcovia 4/ až 6/ „vystupovali ako sporové strany i napriek tomu, že k takémuto procesnému postaveniu nemali procesnú subjektivitu“, nakoľko ich pristúpenie k pôvodným žalobcom 1/ až 3/ pripustil prvoinštančný súd „i napriek tomu, že v tom čase nemali procesnú subjektivitu byť stranou sporu, lebo sa jednalo iba o potenciálnych možných budúcich dedičov - právnych nástupcov, z okruhu aj iných budúcich možných dedičov ...“

3. 3. Prípustnosť dovolania žalovaný (dovolateľ) odôvodnil i poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, pričom v súvislosti s uplatnením tohto dovolacieho dôvodu poukázal na svoje vyjadrenia a tvrdenia prezentované v priebehu celého sporu, namietal nevykonanie niektorých ním navrhovaných dôkazov, nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov a nesprávne zistenie skutkového stavu, ale i nesprávne právne posúdenie vecí v otázke existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Ďalej v tejto súvislosti namietal arbitrárnosť, nejasnosť, neurčitosť a zmätočnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia. Dôvodnosť prípustnosti dovolania podľa tohto dovolacieho dôvodu je daná aj tým, že jeho námietka zaujatosti voči zákonnému sudcovi (súdu prvej inštancie) a znalcovi bola plne dôvodná.

3. 4. Okrem toho žalovaný (dovolateľ) vyvodil prípustnosť dovolania i poukazom na ustanovenie „§ 421 písm. a/“ CSP (myslené pravdepodobne ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP - poznámka dovolacieho súdu), pričom tento uplatnený dovolací dôvod odôvodnil všeobecným konštatovaním, že „rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa však odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.“

4. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie výzvu na vyjadrenie k dovolaniu žalovaného (ktorej súčasťou bolo i dovolanie), ktorou boli žalobcovia vyzvaní, aby sa k dovolaniu písomne vyjadrili v lehote 10 dní odo dňa jej doručenia, pretože na neskôr podané vyjadrenie sa neprihliada, bola žalobcom (prostredníctvom ich zástupcu) doručená 26. mája 2018 (doručenka pripojená k č.l. 347 spisu). Žalobcovia sa však k dovolaniu písomne vyjadrili elektronickým podaním doručeným súdu prvej inštancie až dňa 4. júla 2018 (č.l. 251 a nasl. spisu), čiže po uplynutí vyššie uvedenej lehoty a preto na toto vyjadrenie žalobcov k dovolaniu nemohol dovolací súd prihliadať (druhá veta § 436 ods. 3 CSP).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné a preto ho podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP odmietol.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia

najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. 1. V danom prípade žalovaný (dovolateľ) vyvodil prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. b/ CSP z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak ten kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú spôsobilosť. Dovolací súd uvádza, že predmetná žaloba bola na súde prvej inštancie podaná 7. septembra 2012, teda ešte za účinnosti pôvodného procesnoprávneho predpisu - Občianskeho súdneho poriadku (zák. č. 99/1963 Zb. v znení zmien a doplnkov). Za účinnosti tohto procesnoprávneho predpisu rozhodoval i súd prvej inštancie. Z ustanovenia § 19 tohto predpisu vyplývalo, že spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. Analogické ustanovenie obsahuje i aktuálny procesnoprávny predpis - Civilný sporový poriadok (§ 61), ktorý už bol účinný (a plne aplikovateľný podľa ustanovenia § 470 CSP) v dobe rozhodovania odvolacieho súdu.

10. 2. Z ustanovenia § 61 CSP vyplýva, že procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju priznáva zákon. Procesná subjektivita v zmysle citovaného ustanovenia (i v zmysle vyššie uvedeného analogického ustanovenia § 19 Občianskeho súdneho poriadku účinného v dobe konania a rozhodovania súdu prvej inštancie) znamená, že strana sporu má procesné práva a povinnosti, ktoré jej zákon priznáva. Túto subjektivitu má ten subjekt, ktorý má spôsobilosť na práva a povinnosti (právnú subjektivitu); inak len ten, komu ju priznáva zákon. Procesná subjektivita teda vyplýva z hmotnoprávnych predpisov. Z ustanovenia § 7 Občianskeho zákonníka vyplýva, že

spôsobilosť fyzickej osoby mať práva a povinnosti (právna subjektivita) vzniká narodením a zaniká smrťou, prípadne vyhlásením za mŕtveho. Uvedené ustanovenie priznáva právnu subjektivitu aj počatému dieťaťu za predpokladu, že sa narodí živé. Z ustanovenia § 19 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že právnické osoby nadobúdajú spôsobilosť mať práva a povinnosti (právnu subjektivitu) dňom ich vzniku, t. j. dňom, ku ktorému sú zapísané do obchodného alebo iného zákonom určeného registra, ak osobitný zákon neupravuje ich vznik inak. Z uvedeného vyplýva, že dôvod zmätočnosti uvedený ustanovením § 420 písm. b/ CSP je daný vtedy, ak v spore (konaní) ako strana sporu vystupoval subjekt, ktorý nemal spôsobilosť na práva a povinnosti (právnu subjektivitu) a v dôsledku toho nemal ani procesnú subjektivitu.

10. 3. V prejednávanom spore je nesporné, že na strane žalobcov i žalovaného vystupujú fyzické osoby, ktoré majú spôsobilosť mať práva a povinnosti (právnu subjektivitu) a teda podľa ustanovenia § 61 CSP majú i procesnú subjektivitu.

10. 4. Z uvedeného je teda nesporné, že v tomto spore (konaní) ako strana sporu nevystupoval subjekt, ktorý by nemal spôsobilosť na práva a povinnosti (právnu subjektivitu) a v dôsledku toho by nemal ani procesnú subjektivitu. Z toho vyplýva jediný záver, že v tomto prípade prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. b/ CSP nie je daná.

10. 5. Len pre úplnosť dovolací súd v súvislosti s argumentáciou dovolateľa uvedenou v odôvodnení dovolania (týkajúcou sa de facto aktívnej legitimácie žalobcov 4/ až 6/) záverom uvádza, že existencia, či neexistencia aktívnej alebo pasívnej legitimácie strán sporu je z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. b/ CSP irelevantná.

11. 1. Pokiaľ dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil (i) poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, tak v tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. 2. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. 3. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018), teda sama procedúra prejednania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018, 1 VCdo 2/2017). Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením

práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

11. 4. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s argumentáciou o nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu namietal nevykonanie niektorých ním navrhovaných dôkazov. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 185 ods. 1 CSP, v ktorom je uvedené, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Z tohto ustanovenia vyplýva, že súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde, ktorý musí dbať na to, aby nevyhlúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať relevantný skutkový poznatok. Táto, súdu respektíve sudcovi zákonom daná možnosť výberu dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je súčasťou princípu voľného hodnotenia dôkazov (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 64/1997, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo/13/2012). O tom, či súd vykoná alebo nevykoná navrhovaný dôkaz nevydáva žiadne rozhodnutie, má iba povinnosť v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej uviesť, z akého dôvodu navrhovaný dôkaz nevykoná (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 242/2013). V tomto prípade odvolací súd túto podmienku v odôvodnení dovolaním napadnutého rozhodnutia splnil procesnoprávne akceptovateľným spôsobom.

11. 5. V súvislosti s ďalšou dovolacou námietkou dovolateľa uplatnenou v rámci tohto dovolacieho dôvodu, týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (namietaná arbitrárnosť, nejasnosť, neurčitosť a zmätočnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia) dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na záse, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

11. 6. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje excés, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľa, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnul podstatné skutkové tvrdenia a argumenty sporových strán, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny. Zároveň sa primeraným spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými odvolacími námietkami žalovaného.

11. 7. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty dovolateľa dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale

len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľ preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietať, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Pre úplnosť dovolací súd (v súvislosti s argumentáciou dovolateľa) tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

11. 8. Pokiaľ dovolateľ v rámci tohto dôvodu prípustnosti dovolania (uplatneného podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP) poukazoval na svoju námietku zaujatosti voči zákonnému sudcovi (súdu prvej inštancie) a znalcovi, tak v tejto súvislosti dovolací súd konštatuje, že táto jeho argumentácia je z hľadiska uvedeného dovolacieho dôvodu absolútne irelevantná, pretože o tejto námietke bolo inštančne nadriadeným súdom súdu prvej inštancie (Krajským súdom v Trenčíne) v prípade zo dňa 10. apríla 2013 (č.l. 88 spisu) konštatované, že sa na ňu (z presne špecifikovaných dôvodov) neprihliada.

11. 9. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a preto dovolací súd konštatuje, že vyššie uvedený dovolací dôvod neexistuje (nie je daný).

12. 1. Ako už bolo uvedené, dovolateľ prípustnosť dovolania formálne odôvodnil i poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, pričom tento uplatnený dovolací dôvod odôvodnil všeobecným konštatovaním, že „rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa však odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.“

12. 2. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP.

12. 3. Ak nemá dovolanie, prípustnosť ktorého strana sporu vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP vykazovať nedostatky, ktoré by v konečnom dôsledku viedli k znemožneniu meritórnemu dovolaciemu prieskumu a odmietnutiu dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní vysvetliť, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 206/2017, 1 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016).

12. 4. Pre všetky procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku v dovolaní zadefinuje a špecifikuje. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

12. 5. Právnou úpravou dovolania v Civilnom sporovom poriadku sa sleduje náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa takto sleduje zámer minimalizovať nežiaduce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej

praxe dovolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu. Účelom ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dosiahnuť vyriešenie dosiaľ ešte nevyriešenej právnej otázky a prispieť k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c/ CSP má za cieľ dosiahnutie jednoty v rozhodovaní dovolacích senátov.

12. 6. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP má tiež osobitný význam korelačný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“. Najvyšší súd už v niektorých rozhodnutiach uviedol, že „ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali“ (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017 a tiež 6 Cdo 129/2017).

12. 7. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

12. 8. V tomto prípade dovolateľ vymedzil prípustnosť dovolania len všeobecným poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, pričom ju však riadne nešpecifikoval v zmysle požiadaviek uvedených v odseku 12. 7. tohto odôvodnenia, pretože jednak jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom nešpecifikoval (konkrétne) právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uvedeným spôsobom ani neuviedol, ako ju riešil odvolací súd; čo je však podstatnejšie, neuviedol konkrétne stanoviská, judikáty alebo rozhodnutia najvyššieho súdu preukazujúce existenciu „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ pri riešení (konkrétnej) právnej otázky, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť (pričom uvedenie konkrétnych prameňov „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ je primárnym základným predpokladom pre možnosť skúmania „odklonu“ od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“), a taktiež neuviedol, ako mala byť (konkretná) právna otázka správne riešená.

12. 9. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolanie žalovaného uplatnené podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nebolo odôvodnené prípustnými dôvodmi a dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v ustanovení § 431 až 435 CSP.

13. Z uvedených dôvodov preto dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP odmietol.

14. Žalobcovia 1/ až 6 /boli v dovolacom konaní úspešní a preto na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP by mali (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Keďže im však žiadne účelne vynaložené trovy dovolacieho konania nevznikli (k dovolaniu žalovaného sa vyjadrili po lehote a preto dovolací súd nemohol na toto vyjadrenie prihliadať - podrobnejšie viď bod 4 odôvodnenia), dovolací súd im náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok